

Nebesko učeništvo

Iskustvo punine Krista
koja prebiva u svakom
vjerniku

Nebesko učeništvo

Iskustvo punine Krista
koja prebiva u svakom
vjerniku

MICHAEL WELLS

DARUVAR, Masarykova 54

2017

Naslov izvornika:

Michael Wells

HEAVENLY DISCIPLESHIP

Copyright © 2006 Michael Wells

Published by Abiding Life Press

A division of Abiding Life Ministries International

P.O. Box 620998, Littleton, CO 80162

Copyright © za hrvatsko izdanje: Logos, Daruvar

Urednik: Nada Konecky, prof.
Prijevod: Božica Srnec
Lektura: Dragica Baksa
Korektura: Silvija Špičak, prof.
Korice: Bob Fuller, Fuller Creative
Grafički uredio: Mladen Konecky, mag. inf.

Za nakladnika: Zdravko Konecky, prof. ing.

Izdavač: Logos, Daruvar
Masarykova 54,
Daruvar
e-mail: logos-daruvar@bj.t-com.hr
www.logos.hr

Tisak: „Logos“ d.o.o. Daruvar

ISBN-13: 978-953-8074-20-2

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 000965054

Bogu koji silno djeluje u nama svojim
božanskim programom

ZAHVALE

Ova knjiga nikada ne bi bila napisana da nije bilo pomoći slijedećih ljudi kojima sam beskrajno zahvalan:

Bob Fuller, Fuller Creative, dizajner naslovnice čija ljubav prema ovoj poruci nadahnjuje njegov umjetnički rad i mene

Dawn Paul, Dawn Paul Design, čija pozornost za detalj upotpunjuje zadatak opremanja knjiga

Bob Mullin, KS prijatelj, koji se mnogo namučio da od pisca učini autora i da uhvati duh projekta

Ray Andrews, moj suradnik u Abiding Life poruci posljednjih dvadeset godina koji uvijek naglašava izjavu da su učenici bili poslani dva po dva

Betty Wells, koja je kroz godine bila vjerna suradnica i pomoćnica trudeći se da poruka ostane jednostavna

Vern Weimer, čiji je vjerni trud i rad u Abiding Lifer Ministries International meni dopustio da sve što radim mogu raditi bez smetnji

Mojih prijatelja i svih onih koji su mi na bilo koji način iskazali podršku i dokazali da manja istina uvijek mora dati mjesta većoj istini. Nema izvrsnih govornika, postoji samo izvrsna publika.

SADRŽAJ

PREDGOVOR	9
POGLAVLJE 1 NEBESKO UČENIŠTVO	
1. Zemaljsko nasuprot nebeskog	
POGLAVLJE 2 UČENIK I NJEGOVO JA	
2. Je li život isprazan?	
3. Sredi si život!	
4. Krist je tvoj život!	
5. On je Put!	
6. Bez radosti u životu	
POGLAVLJE 3 ŠTO JE PRIKLADNO NEBESKOM UČENIKU?	
7. Ravnodušnost	
8. Strah	
9. Odgađanje	
10. Gorčina	
11. Pesimizam	
12. Neadekvatnost	
13. Jedan cilj	
14. Seks	
15. Osuđivanje	
16. Poniznost	
17. Ovisnosti	
18. Tjeskoba	
19. Opravdavanje	

POGLAVLJE 4 UČENIK I BOG

20. Služenje želji
21. Jesi li Boga odgurnuo predaleko?
22. Obrisano sjećanje!
23. Učenik i pogreška
24. Učenik i zakon slobode
25. Sjeti se, to je odnos
26. Božanske pomične stepenice
27. Bog je naglasio
28. Nema Boga u prošlosti
29. Molitva
30. Povrijeđeni otac
31. Bog je ljubav
32. Njegova savršena volja
33. Što nije volja Božja
34. Učenje poslušnosti
35. Slušati Boga
36. Ponos
37. On tvoj svijet čini predivnim

POGLAVLJE 5 UČENIK I VJERA

38. Uvod u vjeru
39. Učenik treba vjeru
40. Zašto ne vjeruješ?
41. Isus je vjera
42. Vježbanje vjere
43. Stavi vjeru na stol
44. Vjera i pokajanje
45. Vjera je pronalaženje
46. Vjera je biti iskren s Bogom
47. Vjera i drugi
48. Vjera i čekanje

49.	Vjera i slava Božja
50.	Vjera je uznemirujuća
51.	Krađa vjere
52.	Vjera se pouzdaje u Boga za obitelj
53.	Vjera pušta da Bog nosi bremena
54.	Vjera ne znači trenutne rezultate
55.	Vjera i problemi
56.	Vjera i jednostavnost
57.	Ciklus vjere
58.	Vjera se računa
59.	Sotona
POGLAVLJE 6 OSNOVE UČENIŠTVA	
60.	Učeništvo na rubu
61.	Početak na kraju!
62.	Učenik i grijeh
63.	Izbjegavanje samopravednosti i nepravde
64.	Učenik i inteligencija
65.	Srušeni most
66.	Zakon
67.	Učenik i individualnost
68.	Učenik i čudesa
69.	Učenik i normalan razgovor
70.	Učenik i zvanje
71.	Loša sreća
72.	Podjela duše i duha
73.	Umoran od moraš ovo - moraš ono
74.	Ne daj nijednom čovjeku/daj svakom čovjeku
75.	Mržnja prema sebi
76.	Opsesije
77.	On je svugdje

- 78. S Njim ili u Njemu
- 79. Neovisnost
- 80. Ugodno s iskrenošću
- 81. Zadovoljstvo
- 82. Potpuno posvećenje
- 83. Duhovni nasilnici
- 84. Sjeti se osnova
- 85. Idi dalje

POGLAVLJE 7 UČENIK I TRPLJENJE

POGLAVLJE 8 UČENIK I RIJEČ

- 86. Nema odgovora u Pismu
- 87. Stroj za tiskanje
- 88. Riječ je postala Tijelom
- 89. Živi svjedoci za Isusa

POGLAVLJE 9 UČENIK I DRUGI LJUDI

- 90. Svjedočiti apsolutnu istinu
- 91. Blagoslivljaj one koji te proklinju
- 92. Nevidljive žice
- 93. Služiti sa ili služiti nekome
- 94. Vjerne su rane prijatelja
- 95. Kada je učenik neprijatelj
- 96. Stajati sam
- 97. Bez savjesti
- 98. Verbalni udarci
- 99. Siđi s prijestolja
- 100. Drugi se moraju promijeniti?

POGLAVLJE 10 UČENIK I ZAVRŠNO VRELO ..

Predgovor

Pogledao sam tog jutra kroz prozor, duboko u Rocky Mountains planinama i mogao sam svugdje vidjeti Božju nazočnost. Brza bujica i srna u prolazu podsjetili su me da sve što On stvara, On i održava. Prštim od uzbuđenja što ću na papir staviti kako On održava učenika kojeg je stvorio. Danas, zajedno sa stvorenjem koje me okružuje ja sam spreman primiti, jer primanje je ključ. Ta svijest pokreće moj duh, jer, je li itko preslab da bi mogao primiti? Slabost je učenikova najvrjednija karakteristika.

Učeništvo se uči u dvije škole: u svjetovnoj i u nebeskoj. Svjetovno učeništvo naglašava što učenik mora činiti, ostvariti i postići. Njegovo porijeklo je stablo spoznaje dobra i zla; njegova svrha je od čovječjeg tijela zahtijevati da nadu stavi u osobna nastojanja i postignuća. To nije Put! To iscrpljuje učenika svakim novim zahtjevom, a ipak ga ostavlja nemoćnog u vrijeme napasti, u strahu od Boga, vezanog duhom legalizma koji više, „Postignuća znače prihvaćenost!“ To je totalni očaj!

U Australiji sam čuo priču o maloj djevojčici koja je bila sva razigrana u prekrasno nedjeljno jutro. Prvo je primijetila pčele koje su zujale po cvijeću i rekla im je, „Zločeste pčelice! Djed ne bi bio sretan što radite u nedjelju!“ Zatim je prošla kraj jata ptica koje su cvrkutale i kazala im,

„Zločeste ptičice, djed ne bi odobrio vaše pjevanje u nedjelju!“ Na kraju je došla do starog magarca koji je bio vezan za kolac, koji nije ništa radio niti proizvodio nikakve zvukove. „Jadni magarčiću, baš mi te žao! Ti si preuzeo djedovu religiju!“ Gdje se zagovaraju bremena svjetovnog učeništva tu nema bezbrižnog pjevanja, već umjesto toga otužni povici stražara koji upozorava, „Ne uzmi; ne kušaj; ne diraj!“ (Efežanima 2,21).

Nebesko učeništvo počinje gdje ovo završava. „Kako ste primili Gospodina Krista Isusa, tako nastavite u Njemu živjeti: u Njemu čvrsto ukorijenjeni, na Njemu stalno nazidivani i učvršćivani vjerom, kako ste poučeni, obilujte zahvalnošću!“ (Kološanima 2,6-7). Većina kršćana na brzinu može nabrojiti pet stvari koje trebaju činiti za Boga. Međutim, tek nekolicina će nabrojiti stvari koje Bog čini za njih. Nebesko učeništvo naglašava Njegovo djelo za dobrobit vjernika. U djelotvornoj sili stvaranja, čovjek je slabije biće u potrebi za snažnijim; nezadovoljstvo dolazi kada se predaje nečem slabijem, kad mu to postaje povod, uzrok, metoda ili kada to postane sâm sebi. Da bi bio zadovoljan čovjek se mora predati većem, svom Stvoritelju. Učeništvo nije kada počinjemo s Njim, a završavamo s manjim djelom; kraj mora biti kao početak. Baš kao što će Bog – ne naša nastojanja – sačuvati učenika od pakla u budućnosti, On će – ne naša nastojanja - učenika sačuvati od dnevnog pakla. Istinsko i nebesko učeništvo mora otkrivati da su spasenje i pobjeda jednaki darovi koji dolaze od Njega. Ako je tako, svršetak će biti kao kraj s pjesmom i zahvalnošću koja preplavljuje.

Često želim proučavati neku temu i zatim o njoj pisati; međutim, postalo je bolno očigledno da je Božja metoda za mene da istražujem i pišem na terenu. Jednom kad sam

rekao supruzi da želim napisati knjigu o braku ona je postala vrlo tiha znajući što bi to moglo značiti i što bi Bog mogao smatrati prikladnim da mi moramo iskusiti kako bi mogli adekvatno ispitati i suosjećati sa svim borbama kroz koje prolaze bračni parovi. Ponekad se znam šaliti s braćom iz Istočne Indije da bih trebao svoje ime promijeniti u Bendair Dundat (bio sam tamo, probao sam). Ova knjiga je rezultat mojih vlastitih frustracija kada sam i sâm bio učenik podučavan od drugih i od tisuća sati koje sam osobno proveo podučavajući i vodeći obeshrabrene. Pokušavao sam uključiti teme koje su od najveće važnosti za proces učenja, ali ja ne smatram da je ono što sam napisao posljednja riječ o ovoj temi. Vrijeme, prostor i ograničenje mojih vlastitih iskustava to čine nepotpunom knjigom; stoga nemojte biti odvedeni na stranputicu kada otkrijete da sam možda izostavio neki važan aspekt učenja. Izostavljanje ne znači manju važnost.

Isto sam si tako dopustio određeno ponavljanje ne želeći izazvati uznemirenost kod pozornih čitatelja. U skladu sa svojim vjerovanjem da se pogrešne stvari često podučavaju u tolikoj mjeri da se čini da ispravne stvari zvuče čudno, ja vjerujem da ponavljanje samo služi da se poveća bliskost s tim istinama. Ako neke od čitatelja to smeta, ja se unaprijed ispričavam.

Jedan starješina s Fidžija pokušavao je svojim učenicima pokazati slikovito opasnosti od ispijanja alkohola; dok su gledali, on je uzeo crva i ubacio ga u posudu s alkoholom gdje se crv izvijao i na kraju uginuo. Starješina je zatim pitao, „Čemu vas ovo uči?“ Jedan je dječak digao ruku i odgovorio, „Ako imaš gliste moraš piti alkohol!“ Dobra slika, ali loš zaključak; dječaku je promaknula demonstracija vrlo važna za njegov život. Molite zajedno sa mnom da

se značajne stvari – Isusova slava i Božja ljubav – ne izgube u tisku, u idejama ili osobnim predrasudama, jer to dvoje je dovoljno da bilo koji učenik započne dobro i isto tako završi.

1. POGLAVLJE

Nebesko učenje

1. Zemaljsko nasuprot nebeskog

Danas se u crkvi prakticiraju dva oblika učenja. Program koji prevladava naglašava što se može dobiti marljivim radom i manipulira krivicom kroz stalno ispitivanje onih koji su uspješni i koji su došli do cilja. Pristup koji je manje raširen uči o svemu što vjernik već posjeduje naglašavajući iskustva Božjeg oblikovanja klesanjem i tesanjem danas i poticanje djela kroz razumijevanje Božje ljubavi i Njegovog milosrđa. Žalosno je što u kršćanstvu danas prevladava prvi program.

Razlike između ova dva pristupa učenju zamjetne su. U prvom pristupu uspjeh je određen velikim postignućima. O njima se prosuđuje na zajedničkoj razini i to su elementi kao što je veliki broj ljudi koji se obraća Kristu, impresivne građevine, izobilno davanje, stalni aktivni programi, mnogo ljudi u crkvi; individualno se ljude potiče na pamćenje ulomaka iz Pisma, držanje pravila, pokoravanje autoritetima i održavanje strukture. Uzvisivanje, superiornost i autoritet postaju popularne riječi, a ne jednakost. Učenje uzima

oblik gline od koje se može načiniti papagaj od onih koji se smatraju superiornima u disciplini, dok se Božja ruka puna ljubavi u životima slabih, poraženih i palih uopće ne uzima u obzir. Niti pak se potiču slijedeće karakteristike kao nešto vrijedno i dragocjeno: želja da čekamo na Boga iako ništa ne dobivamo, upućivanje ljubazne riječi i onda kad se suočavamo s ogovaranjem i nerazumijevanjem, niti pak sposobnost da ljubimo one koje je teško ljubiti. Bilježnica puna bilježaka i glava puna znanja cijene se više nego srce koje je puno toliko da pretječe; znanje Biblije postaje važnije od poznavanje njenog Autora. Zakon za zemlju i o zemlji vrijedniji je od milosti koja dolazi s neba. Učenici se opremaju samo da vide korake koje moraju učiniti da osiguraju Boga, ali oni ostaju u neznanju o Božjem djelu koje njima pribavlja sigurnost. Njih se stalno podučava kako da se mijenjaju, ali nitko im ne govori o tajni širenja Njegovog života kojeg već posjeduju. Ti učenici robuju uspoređivanju, nikada ne uživaju u njihovoj mladosti u Gospodinu. Duša i duh nisu odvojeni, pa su doveli do vjerovanja da su veliki talent, intelekt i sposobnost jednaki duhovnoj sili koja ih čini ugodnima Bogu. Spor, postojan i prirodan rast napušten je u zamjenu za bilo kakvo obećano jednokratno usputno popravljavanje. Učenici postavljaju standard uspjeha u hodu sudionika s Bogom koristeći vlastita iskustva i postignuća kao primjere. Mnogi su žrtve legalističkog svjetovnog učeništva.

Svjetovno učeništvo, sažeto definirano, je uvjeravanje Božjeg djeteta da koristi svjetovne formule kako bi postao duhovan. Pavao je to okarakterizirao kao biti pod Zakonom i nije to olako prihvaćao. „O nerazumni Galaćani! Tko vas začara, vas kojima je Isus Krist kao razapeti bio stavljen pred oči? Htio bih od vas doznati samo ovo: jeste li primili

Duha vršenjem Zakona ili prihvaćanjem vjere? Jeste li tako nerazumni da počinjući s Duhom sad svršavate s tijelom?“ (Galaćanima 3,1-3)

Hodati u tijelu znači hodati s duhom, dušom (umom, voljom i osjećajima), ili tijelom koje je pod kontrolom i utjecajem nečeg drugog, a ne Krista. To je stanje ponosa. Upravo u tom stanju su Adam i Eva pali u grijeh. Ponos prezire ovisnost; on želi odgovore bez odnosa i neovisnost i sigurnost kroz razumijevanje. Činilo se da je stablo spoznaje dobra i zla ponosu moglo priuštiti njegov san. Naši preci su povjerovali da se identitet više neće temeljiti na Onome koji je želio hodati s njima u Njegovoj ljubavi, već na njihovim vlastitim sposobnostima; oni su u svojoj mašti željeli biti jednaki Bogu. Njihova djela su otvorila vrata paklu na zemlji. Čovjek je postao vakuum nakon što je izgubio slavu jer nije više ništa želio imati s Bogom. Povijest je uvijek iznova priča o ljudskoj vrsti koja pokušava prazninu ispuniti svakim mogućim pokazivanjem tijela i ponosa. Kroz znanje, silu i talent čovjek se pokušao uzdići do Božjeg prijestolja i iznad svojih ljudskih sudrugova. On je kroz život hodao uzimajući sve što mu je bilo na raspolaganju da ispuni tu svoju prazninu vjerujući da će jednom kad je ispuni biti na cilju. On je oglašavao svoja postignuća i suprotstavljao se slabima i onima koji su bili u neznanju. Koristio je veliku inteligenciju, bogatstvo i silu na neovlašten način kako bi nasilno pridobio štovanje drugih.

Svjetovno učenje povlađuje gore navedenim željama tijela. Općenito je učenje danas nevjerojatno slično poslovnom svijetu, shemi piramidalnog marketinga i čak uključuje svu raskoš profesionalizma. Oni s punom torbom stoje na vrhu piramide oglašavajući svoju robu i promovirajući svoju tajnu uspjeha (memoriranje redaka iz Pisma,

svjedočenje, evangelizacija, Grčki tekstovi, smjelost, znanje, vizije, iscjeljenja, putovanja, zatočeništvo, učeništvo, autoriteti, oslobođenje, savjetovanje i drugo). Uvod u sve to je lažna poniznost u izjavama poput, „Bog me našao. Ja nisam išao za uspjehom; On me naveo da to učinim. On mi je to rekao; On je to otkrio na tako spektakularan način.“ U startu slava pripada Bogu, ali uskoro se vraća i nastanjuje kao ponos što možemo nazvati „bumerang poniznost“. Takve su izjave proračunate spriječiti bilo kakva pitanja koja bi ispitala sadržaj pune torbe. Postaje bolno očigledno slabom vjerniku koji stoji na dnu piramide da je korijen ne imanja pune torbe u nezainteresiranosti, borbi i pogreškama. Profesionalizam je jasno rekao da kršćanstvo za njih funkcionira jer oni imaju nešto što drugi nemaju. Ponos i tjelesnost bez napora regrutiraju za svjetovni program učeništva. Budući učenik sluša dobiva radost i nadu sa željom da izgleda isto tako superiorno. On promišlja, „Ja imam Krista, ali u usporedbi s drugima ja sam nepotpun.“ S tim priznanjem učenik započinje dugačak, suh uspon, grebući i kopajući prema vrhuncu nade imitirajući druge koji se nazivaju uspješnima. Svi koji sudjeluju u toj bolnoj ekskurziji nakon što postignu cilj otkrivaju da ih na kraju ne čeka nikakvo osvježenje, baš kao što i na vrhu velikih piramida u Egiptu ne nalazimo ništa drugo osim vjetra! Suhi, vrući vjetar i niti kapi vode. Kakav spust; kakvo razočaranje.

Učeništvo koje se temelji na metodama i sustavima podsjeća na prorokovanje Baalovih svećenika u 1. Kraljevima 18,26-29 kada su oni pokušali upriličiti obredni ples, vikanje i rezanje tijela ne bi li prizvali oganj na žrtvu. „Jao nama, ni iskra nije zabljesnula.“ Nastojanja ovih proroka dokazala su da su oni posjedovali samo formulu, ali ne i živog Boga. Ilija je velika suprotnost, jer on je molio za

oganj koji će spaliti žrtvenik nakon što je sve pretvorio u nemoguće namočenu hrpu. Ilija je svog Boga stavio ispred metode i Pismo (1. Kraljevima 18,38-39) otkriva rezultate: „I oganj Jahvin pade i proguta paljenicu i drva, kamenje i prašinu, čak i vodu u jarku isušiti. Sav narod se uplaši, ljudi padoše ničice i rekoše: ‘Jahve je Bog! Jahve je Bog!’“ Nebesko učenje naglašava Božje djelo, a ne djelo čovjeka. Poniznost je priznanje svega što mi nemamo, a što Bog posjeduje. Ponos se pouzda u ono što mi vjerujemo da imamo.

Došao mi je jedan bračni par na savjetovanje s obzirom na njihov brak. Prije nego smo uopće započeli oni su me stali zapitkivati koliko redaka iz Pisma znam napamet. Njihovo ispitivanje uslijedilo je izvješćem o svim ulomcima koje oni znaju napamet. Kada smo to riješili ja sam ih zapitao koji je njihov problem. „Mi smo eksplozivni, borimo se, udaramo i vičemo jedno na drugo!“ Moj je odgovor bio, „Nadam se da citirate stihove koje ste upamtili kada udarate jedno drugo!“ Metode vrlo lako postaju zakoni, a oni koji žive po zakonu uvijek sami sebe stavljaju iznad zakona. Zakonu, međutim, nedostaje snaga, dok je snaga u životu. Ovaj je par dokazao da kada se pouzdajemo u metodu, ona je ispred Boga i postaje zakon koji proizvodi ponos, ali on ne može pomoći. Tehnike nikada ne proizvode neophodne iskre.

Kad sam svog prijatelja iz Istočne Indije ostavio na aerodromu oprostio se od mene ovim riječima: „Michael, uvijek postoji više od kore (ljuske).“ Kad je to rekao otišao je. Nasmijao sam se sâm sebi dok sam odlazio s aerodroma misleći, *Zar to što je rekao ne sličiti baš njemu?* Tek devet mjeseci kasnije, za vrijeme jedne teološke debate, te su mi riječi ponovo došle na pamet sa svojim jasnim značenjem.

Kora je zanimljiva i lijepa, ali ne može se usporediti s jezgrom iznutra koja daje život; ona ima iskru. Svjetovno učeništvo bavi se samo korom, dok u stvarnosti prikladan naglasak nije na miru Božjem, već čuti Boga mira. To nije izražavanje Božje riječi, već izlučivanje Boga od riječi. Ne dosizanje Božje svetosti, već obuhvaćanje Boga svetosti. Ne propovijedanje Boga ljudima, već propovijedanje Boga pred ljudima! Nebesko učeništvo je plod, ne kora.

Profesionalni kršćani uživaju igrati šah jedni s drugima, imajući susrete umjesto da uživaju u zajedništvu. Pokrećući svoje dijelove znanja, postignuća i razina oni se bore za položaj i zatim žele uništiti i dobiti šah ili mat. Priznajem da sam to i sâm radio! Napredno kršćanstvo je tako jednostavno da ga snažni i pametni mogu jednostavno previdjeti. Danas postoji potreba za učenicima koji su obučeni na način kraljevstva, ne na način svijeta. Zemaljski naglasci profinjeno su se uvukli u svaki aspekt učeništva; zato ćemo ispitati mnoga temeljna učenja. Iako se svaka tema smatra osnovnom, ono što moramo imati na umu je da učenik gubi život kada odlazi od čvrstog temelja, od osnovnih činjenica s kojima je započeo.

2. POGLAVLJE

Učenik i njegovo ja

2. Je li život isprazan?

U1. Samuelovoj 12,21 piše: „Ne priklanjate se više ništavnim idolima koji vam ništa ne koriste, ništa vam ne pomažu, jer su samo ništavila.“

Ispraznost života ponekad se daje kao razlog samona-metnute smrti. Kad sam bio student na veleučilištu mlad profesor ostavio je poruku nakon pokušaja samoubojstva objašnjavajući „logiku“ svoje odluke. On nije želio da itko misli kako je razlog njegovog samoubojstva bila izgubljena ljubav ili depresija, već da je to bila razborita odluka koju je donio zdravog razuma. On je pokušao racionalizirati da Bog ne postoji i da je on postigao sve što je u životu želio postići. Tek raditi, otplaćivati kuću i suočavati se s neiz-bježnim zdravstvenim problemima bilo bi gubljenje vre-mena. Po njegovom mišljenju život je bio isprazan.

Isprazan život nije sam karakteristika svjetovnog društva; mnogi vjernici dijele isto mišljenje. Život je pun borbi, razočaranja i patnje. Nebo nudi dobrodošli predah od ispraznosti života. To čak zvuči i duhovno kada kažemo da je život isprazan i da više želimo biti s Gospodinom. Zar nije

i Pavao dao slično priznanje? Možemo razviti razmišljanje koje će na sve što radimo gledati kao na totalno gubljenje vremena. Vjernici koji su skloni takvom razmišljanju ustaju ujutro i stoje kraj kreveta osjećajući kako je život beskoristan i zatim čitav dan traže činjenice koje će bez sumnje potvrditi njihove osjećaje. Sukob u braku, razočarenje na poslu, neplaćeni računi, buntovni tinejdžeri samo će potvrditi sve ono što oni osjećaju: život je isprazan. Oni imaju sigurne pokazatelje da je život bez smisla, jer kako će inače dokazati pretpostavku prema kojoj usmjeravaju svoje živote?

O gubi se ne govori jer ona proizlazi iz ljudskog iskustva. U kakvom nevjerojatnom svijetu živimo kada se na život također gleda kao da proizlazi iz ljudskog iskustva. Mnogi se boje i bježe i od gube i od života jednako. Kada gledamo ljude koji su pogođeni ratom, gladi, bolestima ljudi koji su neosjetljivi na život reći će, „Neka umru! Ionako nemaju za što živjeti!“ Na temu abortusa čovjek koji pati reći će, „A što će to nerođeno dijete propustiti? Smrt djeteta, prekinuti brak, karcinom ili član obitelji ovisan o drogi? Bio bih sretan da sam mogao izbjeći ovaj život!“ Ovakvo razmišljanje staro je koliko i najstarija književnost. „Zašto nisam umro o rođenju, zašto se nisam rodio i nestao? Što nisam mrtav od krila materina, što ne izdahnuh izlazeći iz utrobe?“ (Job 3,11 i Job 10,19).

Prezriv stav prema životu koji se prenosi preko medija umnogome utječe na tinejdžere kroz filmove, video prezentacije i književnost koji obezvređuju život. Nešto što donosi toliko jada kao život ne može se mjeriti. Broj suicida među tinejdžerima mnogo je veći nego broj umrlih od AIDS virusa. Poruka koja se uobičajeno prenosi među tinejdžerima kroz glazbu je da je suicid prijatelj koji će ih osloboditi od strave svakodnevnog života. Oduzimanje života može se

činiti kao da nekome činite uslugu. Mnogi se bore za pravo da se može učiniti samoubojstvo kako bi se nekome pomoglo da završi bolima ispunjen život.

Religije koje je započeo čovjek promoviraju ideju da je upravo život uzrok svakog jada i bijede. Za budiste život je jednak patnji; život i patnja su jedno. Cilj mora biti kako završiti život, prestati postojati, povući se od svega što život zahtijeva. Logičan zaključak je da sve što čovjek može razumjeti je to da je život isprazan. Ali to je pogrešno! To je pogrešno! Život nije isprazan! Međutim, kako čovjek živi svoj život može biti isprazno i upravo je to ono što nam izmiče u razumijevanju života. 1. Petrova 1,18-21 govori, „Znajte da niste otkupljeni nečim raspadljivim – srebrom ili zlatom – od svoga bezvrijednog, od otaca baštinjenog načina života, nego skupocjenom krvi Krista kao nevina i bez mane Janjeta. On je, istina, bio prije poznat i predodređen, prije postanka svijeta, ali se tek na kraju vremena očitova zbog vas. Po Njemu vjerujete u Boga, koji ga je uskrisio od mrtvih i koji ga je proslavio, tako da vaša vjera puna nade bude usmjerena k Bogu.“ Ako život završava smrću, onda je sve što činimo isprazno. Međutim, život nikada ne prestaje; to je jedna realnost u koju možemo uložiti i nikada nećemo biti razočarani. Život ima određene zahtjeve, ali ako ispunimo te zahtjeve, život se širi i raste kroz čitavu vječnost. Stvar nije u vječnoj vrijednosti stvari koje činimo ili ne činimo (sreća, pomaganje drugima, stvaranje kuće iz snova, obrazovanje), jer sve te stvari prolaze. Sve što činimo ima vrijednost samo ako utječe na našu vječnost. Sve što činimo obogatit će naš život ili će ga osiromašiti. Ako drugačije razmišljamo na kraju ćemo biti razočarani.

Kad sam bio u drugoj državi bilo mi je rečeno o ženi čiji je muž nakon mnogo godina braka odlučio započeti homo-

seksualni stil života. Crkva je bila šokirana, a njihova odrasla djeca odmah su se okrenula od Gospodina. Ova vijest preokupirala me dok sam vozio prema njenoj kući da je sretan. Nitko nije došao na vrata pa sam krenuo otraga. Ono što sam vidio kada sam se našao iza ugla kuće nadmašilo je sve što mi je bilo tko prethodno kazao. Žena, paralizirana od struka dolje, u invalidskim kolicima, držala je u krilu košaru s rubljem, pokušavajući otvoriti vrata. Prišao sam joj pokušavajući pomoći i uhvatio pogled te krhke osobe. Mislim da u životu nisam vidio ljepšu ženu. Ona je zračila mirom, brižnošću, bolom, radošću, vjerom i iščekivanjem u dubini svoje duše. Zašto? Kako? Zar ona nije bila savršen primjer zašto budisti podučavaju ispraznost? Zar ona nije trebala sjediti na nekom biblijskom proučavanju i govoriti o svojoj želji da Gospodin dođe što prije i da je oslobodi tog života jada i muke? Zar ona nije poput Joba znala njegove muke? Ali ova žena je sjedila tu s izrazom lica koji je govorio, „Život se širi u meni!“ Kao i obično, Gospodin me nije slao da učim nego da budem podučan! Učio sam još više o tome kako svi događaji, djelovanja i reakcije ljudskog iskustva u životu mogu porasti budući da ispunjenje ne dolazi od okolnosti i događaja, već od utjecaja čovjekovog unutarnjeg života.

3. Sredi si život!

Ivan 3,7, „Ne čudi se što ti rekoh: treba da se odozgo rodite.“ Često početni sastanak učenništva ili savjetovanja završavam rečenicom, „Sredi si život!“ To je istina; ljudi trebaju stvaran život, jer život koji žive nastavlja se pogoršavati i kvariti ljudskim iskustvom. Kako bismo mogli razumjeti potrebu za novim životom mi trebamo ispitati život koji smo dobili rođenjem.

U 1. Solunjanima 5,23 Pavao zbog pojednostavljenja spominje podjelu čovjeka na tri dijela: duh, duša i tijelo. Čovjek je stvoren s duhom (Božja svijest), dušom (um, volja i osjećaji) i tijelom. Čovjek je prilikom stvaranja imao život (Božja svijest izražavala se kroz dušu) koji je trebao kontrolirati tijelo i očitovati se u svijetu i izražavati se u svemu što je bilo rečeno i učinjeno. Međutim, nastao je ozbiljan problem. Sve što je tijelo, svijet, neprijatelj je bacio na čovjeka i to je pobijedilo život. Očito je da život nije bio pobjednik već pobijeđen. Kako je malodušno iskustvo hodati svijetom kao Božje najsavršenije stvorenje pa ipak biti poražen na svakom koraku, a zatim izmučen i iscrpljen. Čovjek treba drugačiji život!

Znanost pokušava djelovati u tri područja apsoluta. Kako bi potvrdio apsolut znanstvenik ne smije otkriti nikakvo odstupanje. Tisućama godina Sotona je koristio taj apsolut kad se pojavljivao pred Bogom: „Čovjekov život uvijek će biti poražen i uvijek će razočarati, griješiti i prigovarati.“ U ovom apsolutu nikada nije bilo odstupanja jer čovjekov život (Božja svijest izražena kroz dušu) toliko je osiromašio da je čak odbacio i samog Stvoritelja. Rezultat toga bila je smrt Bogu i duhu, kaos u duši i uništavanje tijela i svijeta. Bog je tada reagirao u svom beskrajno genijalnom kapacitetu kako samo On to može na takav način da ni najviši oblik intelekta, čak ni onaj neprijateljev, to nije mogao shvatiti. On će ponovo stvoriti čovjeka. Isus će hodati zemljom s Božjom sviješću i sa samim Božjim životom u Njegovom duhu. On će imati dušu (um, volju i osjećaje) i tijelo čovjeka i živjet će u ljudskom svijetu sa svim problemima koji tu nastaju. Grijeħ, Sotona, prirodne želje tijela, lažljivi osjećaji, misli i volja sručili su se na Isusa (Boga u samom Njegovom biću s čovjekovom dušom i tijelom) svime što su imali

i mogli. Rečeno nam je da je bio kušan u svemu. Sve mora uključivati i homoseksualnost, nemoral, laganje, strah, brigu, sumnju, nevjeru, odbacivanje od voljenih ljudi, pa čak i smrt. Što se iz svega izrodilo? Božanski otklon! Život koji je pobijedio sve što pobjeđuje sve ljude do današnjeg dana. Sotona je poput munje pao s nebesa i njegovi dani moćnog trgovanja apsolutima odbrojani su. Krv posjeduje život, a na križu, Kristov život koji je bio božanski otklon od apsoluta, prolio je svoju krv omogućujući nama da primimo život, Njegov život! Život koji je povećao silu sa svakim aspektom ljudskog iskustva. Njegov život nije trebao promjenu vlade, okolnosti, ponašanja drugih ili ekonomije da bi se očitovao u sili. Najgore što je svijet na Njega bacio poslužilo je da se otkrije istinski život. Razmislite o tome! Jer taj novi život, najgore što je svijet mogao dati – najgora napast, iskustvo ili stanje – poslužilo je da pomogne njegovom očitovanju!

Ezekiel 36,26-27 obećava, „Dat ću vam novo srce, nov duh udahnut ću u vas! Izvadit ću iz tijela vašega srce kamen i dat ću vam srce od mesa. Duh svoj udahnut ću u vas da hodite po mojim zakonima i da čuvate i vršite moje naredbe.“ Kada čovjek zamoli Krista da uđe u njegov život, njegov duh koji je bio mrtav Bogu biva zamijenjen novim duhom koji je natopljen samim Njegovim Duhom. Ovo dvoje je stopljeno; postaje jedno. Jedinstvo nije sastavljeno od dva pojedinca koji pokušavaju živjeti zajedno. Umjesto toga, to je slično kao da u zdjelu stavimo brašno i mlijeko i uključimo mikser. Može li se ta mješavina ponovo rastaviti? Ne, jer je postala jedna sasvim nova stvar. Čovjek postaje jedno s Njegovim životom, životom koji je pobijedio. „Ja sam im predao slavu koju si Ti meni dao, da budu jedno kao što smo mi jedno – Ja u Njima, a Ti u meni – da

postanu potpuno jedno, da svijet upozna da si me Ti poslao i da si njih ljubio kao što si Mene ljubio.“ (Ivan 17,22-23) Kristov život i život vjernika su nerazdvojni. Osoba više nije u prvom Adamu, jer je ona sada iz bolje rase koja se naziva djecom Božjom.

Zamislite da ste grana u vazi i svaki dan učite kako živjeti dok umirete. Jedan dan pricijepe vas na lozu i odjednom počnete primati život od loze. Vi imate Kristov život (Kološanima 3,4). Je li Kristov život blizak Bogu, prihvatljiv od Boga, svet i pobjedonosan koji se čak širi kroz ljudsko iskustvo? Je li Krist tvoj život? Onda je sve što ste upravo pročitali istina o vama. Vi niste korov koji će postati hrast; vi jeste hrast. Možda ste visoki samo par centimetara, ali vi ste hrast jednako tako kako i onaj koji je visok deset metara. Dopustite da vam to dokažem.

Dok sam bio u Irskoj i govorio skupini muškaraca zamolio sam ih nešto: „Želim da svi muškarci koji su ovdje nazočni slijedeći tjedan nose žensko rublje, žensku odjeću, visoke pete i šminku na posao.“ Odgovor je od muškaraca bio brz i odlučan. „Nema šanse. Zašto?“ Muškarci su kazali da će im biti neugodno. Ja sam odgovorio, „Vaša se žena tako oblači i sprema i nije joj neugodno. Zašto je vama neugodno?“ Konačno je jedan čovjek rekao ono što je bilo očito: „Ja bih se mučio jer to ide protiv moje naravi i nije mi prikladno.“ To je predivna istina. Dokaz onoga što mi jesmo ne vidi se samo u našim pobjedama već i u našim borbama. Naša prava narav otkriva se kada se bori protiv bezbožnosti. Zašto se kao vjernik boriš s gorčinom, požudom, ogovaranjem, srdžbom, grijehom, glasom neprijatelja, laganjem i mnogim drugim stvarima? U prošlosti ti je bilo normalno da sve te stvari prigriliš i tražiš slijedeću prigodu kad ćeš im se ponovo predati. Zašto se sada boriš protiv njih? Nešto

se promijenilo. Ti imaš novi život, Njegov život, život koji pobjeđuje te stvari i zato ti više nisi prikladan za njih. Kako bi drugačije mogao naučiti tako duboku duhovnu činjenicu? Ne zaboravi, iskustva s prirodnim stvarima navode vjernika na shvaćanje da je on natprirodan.

Jednog dana doživjet ćeš probuđenje. Ujutro ćeš ustati, stajati kraj kreveta i u kutu sobe vidjet ćeš ponos, depresiju, brigu, nevjeru, očaj, požudu, grijeh, srdžbu i gorčinu; i ti ćeš reći, „Ja bih mogao na sebe staviti svu ovu odjeću i još uvijek otići u nebo, ali to je previše borbe. To mi više nije prikladno i ne odgovara mi.“ U tom trenutku odložit ćeš sve tjelesno i to ne zato što želiš biti svet, već zato što prepoznaješ da si ti primatelj svetog života. Njegov život je svet i Njegov život je tvoj život. To je istina bez obzira da li ti to vjeruješ ili ne.

Stajao sam u dugačkom redu s poslovnim ljudima na londonskom aerodromu kad je kraj nas prošla mlada žena u kratkoj uskoj večernjoj haljini. Poslovni čovjek koji je stajao kraj mene okrenuo se i rekao, „Zar ne bi volio provesti noć s njom?“ Bez razmišljanja sam odgovorio, „Ne bi mi odgovaralo“, a čovjek se lagano odmaknuo od mene. Zatim sam kazao, „Žena je vrlo privlačna, ali takav način života ne bi podigao moj duh slijedeći dan“. Ovaj čovjek se odmaknuo još više od mene. Međutim, ja znam život koji sada u meni živi i ja znam što zadovoljava taj život. Sjetite se upozorenja u Ponovljenom zakonu 4,26: „...uzimam za svjedoke protiv vas nebesa i zemlju...“

Dok se naš sin pripremao za odlazak na fakultet dao sam mu slijedeći savjet: „Na fakultetu će ti se nuditi svaki oblik grijeha. Ja od tebe ne tražim da ni u čemu ne sudjeluješ. Ja se nadam da nećeš, ali odbijam biti Sveti Duh u tvom

životu. Međutim, ako se ikada nađeš u grijehu, pitaj sam sebe podiže li to tvoj duh. Ako ne, prestani raditi to što radiš. Čitav sam te život učio o Kristu, a sada će te sâm život učiti.“

Istina je da ako nešto nije Kristov Put tada to nije prirodno. Mi kažemo da nam Biblija govori s autoritetom jer ju je Bog nadahnuo. Koliko je više Bog nadahnuo sâm život da nam govori još glasnije od Pisma? U stvari, ja vjerujem da je život najснаžnije oružje za svjedočanstvo koje imamo. Mi kršćani posjedujemo jedinu „religiju“ na svijetu koju stvaranje podržava. Bog je stvorio našu vjeru, život i svijet. Ja često gledam kako nevjernik dokazuje Pismo kroz svoje vlastito iskustvo. Jad koji proizlazi iz njegovog života dokazuje da je ono što Biblija govori istina.

Za trenutak odloži svoje teološko znanje i dopusti da ti postavim pitanje. Želim znati što te život naučio o određenim oblicima ponašanja, o tome što znači hraniti tijelo, nakupljati gorčinu, mrziti neprijatelja i izbjegavati Boga. Kada si u svemu tome sudjelovao je li to podizalo tvoj duh? Da li te takvo ponašanje uzdiže i krijepi? Ili pak si iscrpljen? Zaustavi se, postavi si pitanje i razmisli kojim smjerom ideš. Što ti tvoj život govori? Ono što ti život govori u skladu je s Pismom.

Kad moram popraviti nešto na krovu pazim da se čekićem ne udarim po prstu. Iako sam se u prošlosti nekoliko puta udario po prstima, život je bio vjeran i za to me kaznio. Isus nam kaže da ljubimo neprijatelje. U prošlosti ja sam birao ogovaranje ili gorčinu, upravo one stvari za koje me život uči da će me povrijediti.

Je li život isprazan? Reći, „Da“ značilo bi reći da je Kristov život bio isprazan i da mi nismo spremni raditi isto. On

je naš život; i zato svako negativno i pozitivno iskustvo, aktivnost i neaktivnost, uspjeh i neuspjeh, suze ili smijeh otkriva nam da kada prihvatimo Krista mi postajemo nešto drugačije. Život koji se širi u nama nije život koji ćemo ostaviti na zemlji, već je to život koji je već u nebesima, život koji će se nastaviti širiti kroz vječnost, život koji je vrijedan života.

Vraćam se na svoje pitanje kako je paralizirana žena s mnogo problema mogla u tolikoj mjeri zračiti zadovoljstvom i odobravanjem. Odgovor je jednostavno da je njen život, život koji je Krist živio na zemlji prije 2000 godina i koji je pobijedio sve s čime se ona susreće danas. Ona počiva u svom pobjedonosnom životu, Kristovom životu! Kakva živa propovijed!

Kada čovjek pokušava zadovoljiti žudnju on će tražiti nešto privlačno. Netko u pustinji koji je žedan gutljaja vode kada nađe bombon kojeg će za neko vrijeme moći držati u ustima, to će za kratko vrijeme umanjiti njegovu žudnju za vodom, ali ona će se za kratko vrijeme vratiti s kaznom. To se isto tako može odnositi na nekoga tko radi u marketingu. Ljudi žude i ne znaju za čime žude i zato im treba ponuditi bilo kakav proizvod uz aluziju da će on zadovoljiti njihovu žudnju.

Tema ove knjige je učiniti Isusa našim fokusom, živjeti u Njegovoj nazočnosti i tako otkrivati da ne postoji ništa što Njegova blizina ne može iscijeliti. Iako je to istina koja jedva da treba daljnje dokazivanje, mi to svi možemo sami sebi dokazati. Kada On nije središte našeg života, mi ćemo se osjećati nepotpuni. Neki ljudi taj osjećaj nedostajanja nečega koriste kao točku u kojoj pokušavaju prodati neki proizvod koji će navodno donijeti olakšanje, koji obećava

nešto što ne može dati. Neke potrebe u kršćanskom životu doista su kritične, ali to nisu naše najdublje potrebe. Često se daju obećanja o braku koja se ne mogu ispuniti; savršeni brak neće ispuniti prazninu koja ostaje jer nemamo Krista! Mi smo svi naučili da sami sebi pružamo ograničeno zadovoljstvo; kako onda možemo pronaći potpuno zadovoljstvo u nekome drugome? Nama je rečeno da će pravi partner koji slijedi pravo učenje nama donijeti potpuno ispunjenje. Ali neće. Postoji potreba za obiteljskim životom, ali dobro usklađena obitelj neće ispuniti Bogom oblikovani vakuum. Da, mi trebamo učeništvo, razumijevanje Božje svetosti i primjereno razumijevanje Pisma, svijest o posljednjim vremenima; ali mi trebamo odnos s Njim prije nego će nam bilo što od ranije navedenog donijeti bilo koju mjeru ispunjenosti. *Sve što je izvan Njega nama jednostavno nije prikladno.*

4. Krist je tvoj život!

Kološanima 3,4, „A kad se pojavi Krist, vaš život, tada ćete se i vi s njim pojaviti zaodjenuti slavom“.

Jesi li zamolio Krista da On bude tvoj život? Ako jesi, onda On to jeste! Imaš dva sigurna načina na koje ćeš znati da je Krist ušao u tvoj život. Prvi je da si se pitao jesi li ili nisi istinski spašen? Samo spašen čovjek se uvijek iznova pita je li uistinu spašen. Polovica ljudi koja dolazi u moj ured nisu vjernici i do današnjeg dana niti jedan od njih nikada se nije pitao, „Pitam se jesam li ja nanovo rođen.“ Ti možeš preispitivati svoje vlastito spasenje nakon uspoređivanja s iskustvima drugih, ali ne zaboravi da mi Bogu možemo ugoditi i prihvatiti Krista kroz odluku vjere. Vjera je obično lišena osjećaja jer veličina vjere nije

određena koliko primaš i koliko imaš iskustva, već koliko dugo možeš čekati a da ništa nisi primio niti iskusio. Neki uče da Sotona može ući u čovjekov život slušanjem pogrešne glazbe, gledanjem pogrešnih filmova ili eksperimentiranjem s drogama ili Ouija pločama. Ako tama tako tajnovito i lako može iskoristiti ovakve susrete, koliko će više svijetlo koje je neograničeno snažnije od tame, ući u čovjeka kada ga čovjek svojim riječima pozove k sebi? Je li moguće pozvati Kristov život u tvoj život, a da On to ne učini? Ja se čudim koliko vjernici imaju više vjere u neprijatelja nego u svog nebeskog Oca. Ako si ga pozvao k sebi, u tom istom trenutku neprijatelj je morao otići. Upalite svjetlo i tama će pobjeći!

Drugi način na koji možeš znati da je Krist tvoj život je frustracija koju osjećaš kada hodaš u tijelu. Dopusti da ti to slikovito opišem. Zamisli da dolaziš k meni s velikim problemom koji te jako muči i moj odgovor je, „Bog mi je prošle noći otkrio rješenje za tvoj problem. Sve što moraš učiniti je za mnom ponoviti jednu riječ i problem će odmah nestati.“ Ja otvaram usta želeći izreći tu riječ, ali prije nego to učinim srušim se mrtav. Zamisli svoju frustraciju? Zamisli da me voziš kući, daješ mi umjetno disanje, tražiš druge da pokušaju učiniti isto i na sve moguće načine pokušavaš me vratiti u život. Svakim danom koji prolazi ti si sve više frustriran jer imaš više odgovornosti i sve veću potrebu za odgovorom, a ja samo sjedim u kutu i venem. Što ćeš učiniti? Pokopaj me i sredi svoj život savjetniče!

Dan kada si tražio Krista da uđe u tvoj život On je postao tvoj život, a tvoj stari život bio je razapet (Galaćanima 2,20, Rimljanima 6). Međutim, ti pokušavaš popraviti život koji je mrtav! Nije ni čudo što si tjeskoban, jer tvoje staro ja se ne popravlja, ne pomaže niti ne prisustvuje u ljud-

skom iskustvu. Prestani odlaziti na groblje i iskapati suhe kosti mrtvaca u nadi da ga možeš popraviti. Ti si razapet s Kristom; i zato priznaj ukop. Prestani pokušavati popraviti, prihvati svoju smrt i ukop, a pomoć traži samo od života koji je u tebi, Kristovog života, jedinog života koji je živio na zemlji i pobijedio.

Ti kažeš, „Ako sam razapet s Kristom, zašto se još borim sa stvarima iz starog života?“ Ovdje postoje dva problema. Prvi problem: tvoje iskustvo, prema tvom mišljenju, veće je od učenja Pisma. Rimljanima 3,4 razborito proturječi, „Daleko od toga! Naprotiv, neka se pokaže da je Bog istinit, a svaki čovjek lažac, kao što stoji pisano: ‘Da budeš proglašen pravednim u svojim riječima i da pobijediš kad te sude’.“ Drugi problem: ti si pobrkao starog čovjeka s njegovom prtljagom.

Nedavno sam razgovarao s prijateljem koji je bio na misijskom polju nekoliko godina i sad se vratio kući. Kad sam ga zapitao zašto je „otišao“ iz misije, on je objasnio da ga je Bog ostavio, da ga više nije slušao, nije mu odgovarao i čak je nekoliko puta rekao ženi s kojom je bio zaručen i želio se vjenčati da se neće s njom vjenčati jer je isključen! On mi je potom objasnio da je učinio sve moguće da ponovo pridobije Boga: svjedočio je, molio se, čitao je Bibliju i više od toga. Ali jao, Bog je šutio. Okrenuo sam se svom prijatelju, uperio prst u njega, pogledao ga ravno u oči i rekao mu, „Ti si lažac!“ On nije mogao vjerovati. Još jednom sam mu rekao, „Ti si lažac!“ Bio je preneražen. Zatim sam mu objasnio da sam umoran od ljudi koji lažu o Bogu. „...neka se pokaže da je Bog istinit, a svaki čovjek lažac“. Sve što je ovaj čovjek rekao o Bogu bila je laž! Bog ne ostavlja nikoga, ne zaboravlja nikoga, ne odbija slušati niti nas u konačnici ne odbacuje. Rimljanima 8,39 daje nam sigurnost

da nas „ni visina, ni dubina, ni bilo koje drugo stvorenje neće moći rastaviti od ljubavi Božje, koja je u Kristu Isusu, Gospodinu našem.“

Kada prosuđujemo naše osjećaje i iskustvo nasuprot svega što Bog jeste, istina mora pobijediti. Što više slušamo laž ona postaje sve čvršća. Ovaj moj prijatelj pokušao je sve osim jedne stvari kako bi ponovo došao u Božju nazočnost i zadobio Njegovu naklonost; on nikada nije iskušao vjeru. Ništa što mi Njemu možemo dati ne može se natjecati s vrijednošću vjere, dragocjenog bisera u Božjim očima. „Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo.“ (Hebrejima 11,1) Mi Bogu dajemo taj dragocjeni dar iako ne osjećamo Njegovu nazočnost, zahvaljujemo mu za Njegovu blizinu. Mi svi trebamo prestati lagati. Da, znam da sve što je Bog „trebao“ učiniti za nas i za druge On nije učinio. Ja poznajem iskustvo poraženog čovjeka. Ali ja znam i nešto istinitije i bolje: On me nikada ne ostavlja niti zaboravlja (Hebrejima 13,5). Ako ja vjerujem toj istini unatoč okolnostima tada mu dajem ono što On želi, a to je vjera.

Božja istina potvrđuje da mi u Njemu imamo novi život, a da je stari život razapet. Mi nismo Budisti u kojima se stari i novi čovjek bore za prevlast. Prihvatanje Krista nije nas uvelo u Taoizam sukoba između tame i svijetla gdje pobjeda ide onome koga više hranimo. Stari čovjek je mrtav!

Međutim, mrtav čovjek iza sebe ostavlja prtljagu. Drugi je problem, stoga, prtljaga starog čovjeka koja se često zamjenjuje za starog čovjeka. Kopanje po prtljazi mrtvog čovjeka kojeg si dobro poznao može izazvati različite osjećaje koji te ostavljaju da se osjećaš onako kako si se

osjećao kad je taj čovjek još bio živ. I zato, iako je stari čovjek mrtav, njegova prtljaga ostaje pohranjena u našem umu; praćakamo se u njoj (sjećanja na stare rane, prošle ljubavi, odbijanja, pogreške, navike, uspjesi) dok jad iz prošlosti izlazi na površinu iz te prtljage. Problem nije borba između starog života i novog života koji je u nama, već u tome gdje je naš um. Filipljanima 4,8 opominje, „Uostalom, braćo, sve što je čestito, što je dično, što je pravedno, što je nevino, što je ljubazno, što je na dobru glasu, i sve što je kreposno i hvale vrijedno, to neka bude sadržaj vaših misli!“ Tvoj um nije na istini ako vjeruje da je stari čovjek još živ! Ako svoj um postaviš na laž iskusit ćeš prazninu u svom duhu jer to ne odgovara novom životu koji je u tebi. Ta prtljaga starog čovjeka /Adamovog života/ stare naravi (ovisno o prijevodu) nije ostavljena u tvom umu kako bi Sotona imao utvrdu da tvoj život čini mizernim, jer to je Božja utvrda koja te čuva blizu Njega u ovisnosti. To je crveno alarmno svijetlo upozorenja kada se tvoj fokus odmiče od Njega.

Muka praćakanja u staroj prtljazi u konačnici nas ponovogoni k Njemu, ali je bolje postaviti stražu na svoj um prema Rimljanima 8,6: „Težnja tijela jest smrt, a težnja Duha je život i mir.“ Stanje tijela dopušta duši (umu, volji i osjećajima), dakle tijelu i svijetu da upravlja našim duhovnim stanjem. Stanje hodanja u Duhu obrnuto je, jer tu kontrolira Kristov život. Čovjek koji je stvorenje sa slobodnom voljom svojim će umom odlučiti u kojem će stanju živjeti. Zato čuvajmo svoj um jednostavnom vježbom odbijajući predati se kada nas svijet, tijelo i naši osjećaji potiču i navode da ponovo kopamo po staroj prtljazi. Zadatak je toliko jednostavan da ga većina nikada ne uspijeva realizirati. Neki u Indiji imaju naviku da brzo i stalno žmirkaju očima kada razmišljaju o

nečemu o čemu ne žele misliti. Kada se tako radi koncentracija nije moguća i promjena smjera misli postaje laka. U praksi ovi ljudi govore svojim umovima, „Ne želim ići tamo“. I ponovo, mi ne možemo ići i tražiti zadovoljstvo u tijelu bez borbe, jer Krist je postao naša prava narav. Za nanovo rođenog čovjeka On je jedini put.

Ja sam razapet s Kristom i svako iskustvo mi to dokazuje. Nemoguće je učeniku dokazati da je razapet s Kristom kad je stari život njegova opsesija. Jednom sam tražio od jedne žene da kupi platnenu lutku i da na nju napiše sve pridjeve koji su je najbolje opisivali prije nego što je došla Kristu, i pozitivne i negativne.

Zatim sam je uputio da lutku stavi na stolac i da je obožava, da je moli, da vapi k njoj za pomoć i da je osudi. Kad joj je bilo dosta da se pouzdaje u nešto beživotno rekao sam joj neka je zakopa u vrtu i zatim neka se moli Isusu, Onome koji jeste život. Znao sam da će doživjeti trenutno oslobođenje budući da ne postoji ništa što Njegova blizina ne može iscijeliti. Ja sam je tada upozorio da će me jednog dana nazvati u depresiji, frustrirana i u istom stanju u kojem sam je našao prvi puta. Kad je to učinila ja sam joj rekao da ode u vrt i da iskopa lutku, da je očisti, stavi na stolac i da ponovi cijeli proces. I ponovo kad joj je to dojadilo ona ju je opet zakopala u vrtu i štovala Isusa.

Međutim, kako su godine prolazile ona je sve rjeđe odlazila u vrt i lutka se konačno raspala! Kada se pouzdajemo u starog čovjeka, Adamov život, palu narav, naša frustracija ne dolazi iz borbe starog čovjeka i Krista, već od pouzdanja u nešto što je mrtvo. Ponovo zakopaj starog čovjeka!

5. On je Put!

Ivan 14,6, „Ja sam put, istina i život – reče mu Isus. – Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni.“

Za vrijeme Drugog svjetskog rata britanski je pilot testirao avion. Kad je dostigao visinu od nekoliko tisuća metara začuo je zvuk poput glodanja. Okrenuvši se da provjeri što se događa vidio je da ima slijepog putnika štakora koji je grizao kontrolne kablove. Pomislio je, *Izgubiti ću kontrolu bez obzira pustim li ga i okrenem se ili ga pokušam uhvatiti ili otjerati*. Na kraju je smislio plan koji je upalio. On se nastavio penjati u visinu sve dok štakoru nije postalo prehladno da bi mogao gristi kablove.

Kristovom učeniku dano je mnoštvo pristupa od kojih se svi natječu za pozornost i obećavaju uspjeh. Ima li učenik vremena i energije slijediti svaki prijedlog? Postoji igra za djecu koja se igra tako da se na pločniku nacrtaju četverokutna polja koja su spojena, a cilj je skakati iz jednog u drugo polje jednom nogom i ne stati na crtu ili izvan polja. Kršćanstvo je postalo jedna takva ogromna igra s kvadratnim poljima koja se sastoje od stotina formula za uspjeh koji će vam oduzeti svo vaše vrijeme. Unutar polja su zadaci poput memoriziranja redaka iz pisma, svjedočenje, evangeliziranje susjeda, služba u zatvorima, dušobrižništvo, brak, djeca, crkva, misije, svetost, tihi čas, razumijevanje posljednjih vremena, ispravna teologija, kršćansko savjetovanje i tako dalje, i tako dalje. Ova kvadratna polja nisu predstavljena kao različiti naglasci unutar kršćanskog iskustva; ne, ona su sva predstavljena kao prioriteti broj jedan. Jer vrijeme je ograničeno, a budući su sva polja predstavljena kao apsolutna neophodnost za kršćanski rast, logična je pretpostavka da će ta polja isključivati jedno drugo. Rimljanima 1,25,

„...istinu Božju su zamijenili lažju te se klanjali i iskazivali štovanje stvorenju mjesto Stvoritelju, koji je slavljjen zauvijek“.

Na našim Abiding Life Ministries International seminarima mnogo vremena provodimo ispitujući i razumijevajući svoje 'ja' koje trebamo zanijekati, jer zanijekati sebe je važan dio službe i života svakog vjernika. Moj put nije Put! Obitelji, životi i crkve uništeni su zbog veliki i snažnih „ja“. Međutim, mi imamo izreku da manja istina mora dati prednost većoj istini. Nijekanje sebe, razmjena našeg života za Njegov život i ostajanje u Njemu, sve su to istine, ali ne i najveće istine. Svaki vjernik mora biti pažljiv da sve svoje vrijeme i svoje sposobnosti ne posveti manjoj istini, ali on može manjoj istini dopustiti da ga potakne da ide k većoj istini. Mi ne smijemo riskirati da štujemo i služimo nečem stvorenom umjesto Stvoritelju.

Nedavno sam čitao listu što znači živjeti u samozanemarivanju. Problem je bio u tome što je nijekanje sebe bilo oslikano kao veća istina. Članak je naglašavao da mi moramo biti zaboravljeni, zanemareni, nepoštovani, da moramo trpjeti svako dosađivanje, zlo okruženje, da se nikada ne smijemo isticati, tražiti ispravljanje i poboljšanje i trebamo zatomiti svaku pobunu u našim srcima. Dok je sve ovo istina, to je manja istina. Ovaj članak propustio je spomenuti Krista. Kada smo s Njim u zajedništvu sve navedeno što bi se moralo dogoditi prirodno se događa. Ja ne želim provesti svoj dan usredotočen na samozanemarivanje. Kao što sam ranije spomenuo naše „ja“ može nas kontrolirati na dva načina. Prvo, ako se stalno trudimo da mu udovoljimo; drugo, kada radimo sve moguće da izbjegnemo udovoljavanje sebi. I u jednom i u drugom slučaju mi štujemo svoje „ja“ količinom pažnje koju ono zaokuplja. Bog uvijek treba

biti u središtu naše pozornosti, i na iznenađenje mnogih, postoje elementi mojeg „ja“ s kojima se On danas ne želi baviti.

Mi trebamo veću istinu staviti u središte naše pozornosti i tada možemo biti sigurni da niti manje istine neće biti zanemarene. Da se vratimo na ilustraciju s pilotom, kada se primarno usredotočimo na bilo što drugo osim na Krista, izgubit ćemo visinu i srušit ćemo se. Fokusiranje na najveću istinu daje nam uzlet i visinu.

Nije teško demonstrirati da je fokus na Isusu sve što je potrebno. Poslanica Hebrejima govori o različitim problemima: Gledajte na Isusa! Hebrejima 3,1 kaže, „Zato, sveta braćo, koji ste dionici nebeskoga poziva, promatrajte poslanika i velikog svećenika naše vjere, Isusa.“ Riječ promatrajte jednostavno znači „odmarajte i budite zagledani“. Kad je Isus izostavljen, koliko odmah imamo pitanja dok što prije pokušavamo nešto spoznati! Ja se stalno čudim kako malo biblijskih ulomaka govori o seksu, braku, obitelji, pa čak i o svetosti, a ipak kolike su hrpe knjiga napisane o tim temama. Zašto? Najveća istina, Isus, sasvim je nestao ili je izostavljen. Kad gledamo Isusa, pitanja blijede.

Dok sam govorio u ženskom zatvoru odlučio sam ne govoriti ništa drugo već samo najveću istinu, o osobi Isusa Krista. Ja znam da smo stvoreni za Njega, da svaka molekula u našem tijelu vapi za Njim budući smo stvorenja koja žude za Stvoriteljem. Devedeset minuta govorio sam o Isusu i na kraju svako je lice sjajilo, vjernici i nevjernici. Zapitao sam, „Ako ste sretni, podignite ruke.“ Sve ruke bile su u zraku! „Kako možete biti sretni? Ne znate gdje su vam djeca večeras; vaš muž ili momak nisu nigdje na vidiku; možda imate bolesnog roditelja koji vas treba. Ako

ste sretno zadržite ruke u zraku.“ Sve su ruke ostale u zraku. „Biste li bile sretnije na Havajima ispijajući sok od ananasa? Odgovor je bio, „Ne“. Zatim sam im objasnio što je izvor njihove radosti. „Vaš je život prošao u samoispitivanju, a posljednjih devedeset minuta vaš je fokus bio na Isusu. Sada znate tajnu života u zatvoru, izvan zatvora i do kraja vaših života.“ To je toliko jednostavno da mnogima izmiče.

Ima grupa ateista iz druge zemlje s kojom sam se rado sastajao s vremena na vrijeme. Jednog dana kad smo razgovarali o politici rekao sam da imam priču koju im želim ispričati. Kad sam završio s pričom počeo sam se smijati, jer na svakom licu koje me slušalo bio je osmijeh! Pitao sam, „Zašto se svi smiješite?“ Oni nisu znali zašto. Odgovorio sam, „Iako vi u svojim umovima govorite da ne vjerujete u Boga, samo vaše biće vam se protivi, jer je ushićeno radošću kada sluša o Isusu!“

Uvijek kad nekoga savjetujem ili podučavam imam naviku dopustiti toj osobi da jedan sat priča o sebi, o svojim ranama, grijesima, gubicima, pogreškama, progonstvima i osjećajima. Slijedeći sat vremena pripada Isusu; On postaje fokus. Preobrazba je nevjerojatna od prvog do drugog sata, gotovo kao u slučaju Dr. Jekyll i Mr. Hyde iskustva. Čak i ljudi s najgorim problemima na kraju drugog sata odlaze s osmijehom. Jednom su mi doveli djevojčicu koja se nalazila u fetalnom položaju tijela. Ona je kasnije izašla iz mog ureda ushićena zbog Isusa. Isus je Put!

Bezbrojne su knjige napisane o temama i rječniku koji prethodno crkvi nisu bili poznati. Obrambeni mehanizmi, destruktivna ponašanja i problemi u odnosima su, čini se, od najveće važnosti za kršćanske psihologe. Mnoge teme nikada se i ne spominju u Pismu. Zašto? Neki će reći da je

čovjek evoluirao u svom misaonom procesu ili da se Pavao jednostavno nije morao baviti takvim problemima kao što je zlostavljanje djece, međuovisnost ili ovisnosti. Mnogi pokušavaju vrednovati i kristijanizirati svoje vrlo važne informacije o ljudskom ponašanju nekim nejasnim ili nepoznatim ulomkom iz Pisma.

Jednom sam studentu psihologije koji je bio kršćanin rekao da zamisli seminar koji započinje molitvom i koji vodi vodeći kršćanski psiholog koji govori o simptomima i postupcima kod depresije. Što bi se dogodilo, zapitao sam ga, kada bi na kraju seminara ja ustao i rekao da mislim da vjernici koji su u depresiji trebaju doći bliže Isusu? Kakav bi bio stav sudionika seminara prema mojoj izjavi i meni? Student je odmah odgovorio da bi oni vjerojatno mislili da sam ja neznalica, neosjetljiv, nerealan i plitak. Da, ja znam da bi to vjerojatno bila njihova reakcija, ali zašto?

Vrlo jednostavno, kada se Isus – koji je Put, Istina i Život – ne smatra odgovorom, tada se pitanja množe. Dajući Krista, Bog nam je dao nešto na što se trebamo usredotočiti. Dajući nam tu jednu stvar, Isusa, kao odgovor na svako pitanje, život bi trebao postati prilično jednostavan. Kada se Isusa ukloni i kada On više nije odgovor na naša pitanja, tada čovjek živi u zbrci i kaosu. Ja često susrećem ljude koji žive u kaosu i imaju tisuću pitanja i tisuću odgovora; ipak oni nemaju pravi odgovor i odbijaju pogledati na Isusa. Nije ni čudo da je čovjek agresivan i frustriran. U stotinu života istraživanja on neće pobjeći od mogućih lažnih odgovora. To je slično čovjeku koji stoji na jednoj kutiji i gleda u milijune drugih kutija nadajući se da je u jednoj od njih odgovor; ali dok pregledava jednu po jednu, ništa se ne događa. Čovjek provodi svoj život tražeći i pregledavajući svaku kutiju dok se odgovor nalazi u kutiji na kojoj on stoji

i u koju odbija pogledati. Krist je temelj i odgovor svakom čovjeku i jednom kad čovjek Njega nađe, kaos nestaje, život ima smisla i čovjek živi u skladu. Ako ga izostaviš zbrka prijete sa svih strana; pronalaženje odgovora izvanredno je teško i potrebno je mnogo strpljenja i napora. Čovjek se ne može naći u kaosu ako on istinski ima Krista, božanski odgovor, kao svoj život.

Možda ste se nekad našli u špilji i netko je ugasio svjetla. U totalnom mraku ti ne možeš vidjeti niti svoju ruku ispred nosa. Zamisli da si rođen u toj špilji. Kako bi opisao zid, svoju cipelu, nekog drugog? Kad se svjetla upale tek tada ti možeš vidjeti kako su tvoje percepcije bile pogrešne. Bi li ti izabrao da dan za danom pipaš po špilji u totalnom mraku tražeći svjetlo, a znaš da možeš hodati špiljom imajući svjetlo? Ti možeš kroz život pipati tražeći odgovore na tisuće neodgovorenih pitanja ili možeš imati odgovor prije nego se pitanje pojavi. Vjernik se može suočiti sa svakim pitanjem sve dok ima put do odgovora – Isusa!

Zašto ima tek nekoliko biblijskih izjava s obzirom na to kako trebamo odgajati djecu, imati dobar brak i biti u dobrom odnosu s ljudima koji nas okružuju? Jer su pisci Novog zavjeta pretpostavljali da činimo ono što je temeljno a to je imati Krista u središtu naših života, imati Njega kao odgovor i jednostavno ostati u Njemu. Kada je naš fokus Božanski odgovor, tada nam gotovo ništa drugo i ne treba. Mnogi izbjegavaju taj jednostavni odgovor iz očitog razloga što još nisu osobno otkrili da je On odgovor i zato traže na svim drugim mjestima. A oni ne mogu druge voditi tamo gdje sami nisu nikad bili. Oni koji su otkrili da je Krist odgovor na depresiju od sveg srca reći će „Amen!“ na izjavu „Dođite bliže“. Oni koji ga nisu otkrili kao njihovo sve

zaključit će da budući da Isus ne „djeluje“ za njih, On neće djelovati niti za druge.

Mi trebamo željeti u svaki problem i svako pitanje doći sa svjetlom, s odgovorom koji će nas provesti kroz problem i pitanje. Kada to učinimo često ćemo čuti reakcije poput – niječeš da imaš problem, odbijaš prepoznati stvarni problem, pitanje, čovjekovo stanje i prošle povrede. Na to mi odgovaramo, „Zaniječi sebe ili zaniječi Gospodina“. Malo je problema, tema i pitanja koja svoj korijen ne nalaze u samoživotu, u čovjekovoj želji da bude svoj bog i izvor zadovoljstva, da zadrži kontrolu i život. Taj samoživot koristi svaku situaciju i pitanje da zadrži kontrolu nad čovjekovim fokusom. Stotine vjernika će potvrditi da se nakon tjedana, mjeseci i godina traženja odgovora za svoje probleme i prošle i sadašnje teme, nisu nimalo približili miru kojeg Isus daje svima koji su Njegovi. Zašto? Kako je to moguće? Zato što su odgovori izvan Krista laž, a mir je samo u Kristu. On je odgovor.

Kao vjernici mi ne smijemo biti zastrašeni od onih koji inzistiraju da moramo *znati više*, jer mi *poznajemo Njega*, Božanski Odgovor! Dođi bliže! Mi ne služimo mrtvom Bogu, već Onome koji je živ; u Njegovom svjetlu i mi vidimo svjetlo.

Jednom sam razgovarao s čovjekom koji vjeruje u reinkarnaciju i on je kao papiga ponovio tako često izrečenu izjavu kako sve religije posjeduju neke elemente istine. To, naravno, svi moramo priznati budući da sve velike religije imaju neke elemente Deset zapovijedi. Njegova slijedeća izjava vezala se na prvu: „Svi ljudi posjeduju određenu mjeru istine, ali nitko ne posjeduje kompletnu istinu. I zato je na čovjeku da odredi što je za njega istina.“ Prema tome

mi bismo trebali odabrati i odlučiti što je za nas istina? Slijedeći tu logiku odvest će nas u kaos koji je okarakteriziran biblijskim zaključkom da čovjek griješi kada čini ono što se njemu čini pravo (Izreke 12,15 i 16,25; Izaija 53,6). Pretpostavka da svaki čovjek može imati svoju vlastitu istinu vodi u vjerovanje da u konačnici istina ne postoji. Kad sam mu to uspio objasniti, ovaj čovjek je dao još jednu uobičajenu izjavu: „Vi kršćani ste doista neugodni s tim svojim uvjerenjem da imate apsolutnu istinu!“ Ja sam mu rekao da je upravo to i istina; Ja posjedujem apsolutnu istinu! On je uzrujano rekao da ima mnogo različitih denominacija koje sve čitaju istu Bibliju, ali ipak različito poimaju istinu, osuđujući one koji istinu ne vide kao oni i da to samo potvrđuje njegovo vjerovanje da svaki čovjek mora pronaći svoju individualnu istinu. Mnogi su se čudili nad tim fenomenom. Nedavno sam čuo o podjeli koja se događala među vjernicima u bivšem Sovjetskom savezu. U desetljećima progonstva oni su bili ujedinjeni, ali sada kada su se upoznali s mnogim protivnim doktrinama sa Zapada oni se odvajaju jedni od drugih. To je nevjernicima dokaz da svaki čovjek ima različito poimanje istine i to opravdano pobuđuje sumnju da je Isus bio toliko dobar učitelj u svom vremenu kao što su i drugi bili u svom vremenu i da je čovjek zapravo ostavljen da sam odluči što je za njega najbolje.

Ali problem je definicija istine. Svijet smatra istinom sustav ispravnih misli, djela i vjerovanja. Stoga se o istini može raspravljati dok svaki pojedinac brani svoj sustav. Čovjek koji je vjerovao u reinkarnaciju pogrešno je vjerovao da ga ja pokušavam uvjeriti da pristane uz moj sustav, baš kao što je on mene pokušavao uvjeriti da pristanem uz njegov. Vjernici ne trebaju pokušavati druge voditi u istine svoje

denominacije! Oni druge trebaju voditi k istini, božanskoj istini, ispravnoj definiciji apsolutne istine koja je Isus. Isus je Put, Istina i Život! Samo kada Njega posjedujemo, tada posjedujemo i istinu. Čovjek s kojim sam razgovarao, sve godine svojeg proučavanja nimalo se nije približio istini, jer se nije približio Kristu. Neki pogrešno pretpostavljaju da Abiding Life Ministries International ima sustav koji pomaže poraženim vjernicima koje će obraniti od drugih metoda učenja. To nije tako! Naš cilj nije da druge prilagodimo našem sustavu, već da ih upoznamo s apsolutnom istinom, Isusom. Kada čovjek ostane u Istini, kaos nestaje i nadvladava postojanost. Ja sam osobno gledao mnoge vjernike koji su ostajali u Kristu iz različitih zemalja i denominacija i oni su se svi ponašali jednako. Ostajanje u istini dovodi do međusobnog slaganja. Ostajanje u sustavu i etiketiranje „istinom“ donosi podjele.

I zato, kada se istina primjereno definira, tada možemo razumjeti zašto možemo poznavati Istinu i Istina će nas osloboditi. Međutim, kad je istina sustav, istina koju poznajemo čini nas ljutima i dovodi do podjele. Naš sustav postaje produžetak našeg samopotvrđivanja i zato da bi drugi mogli napasti ono što mi izražavamo, oni napadaju nas. Istina nas oslobađa od nas samih i kroz nas otpušta Njegovu ljubav. Dok rastemo u Njemu rasti ćemo u našoj ljubavi i shvaćanju i potvrđivanju Istine, a isto tako i manjih istina. Trebalo mi je vremena da dođem do točke da mogu voljeti istine koje mogu biti uznemirujuće i pogađaju do srži. Jednom kad prihvatiš Istinu (Isusa), tada se i druge istine mogu lako prihvatiti i one oslobađaju. Na sastanku anonimnih alkoholičara prvi je korak priznati istinu da si alkoholičar. To donosi određeno olakšanje. Međutim, ako tu izjavu poprati Istina (Isus), ta ista izjava može donijeti

apsolutnu slobodu. Primijeti da oni koji malo mare za istinu (na primjer adolescenti) imaju malo ljubavi za Krista, ali imaju vrlo visoko mišljenje o vlastitim željama. Oni koji ljube Krista preziru lažnost i samopotvrđivanje. Stoga, kada nevjernik kaže da traži i ljubi istinu, a odbacuje Krista, on zapravo laže. Istine nema u njemu; on očituje poštovanje prema vlastitim nastojanjima dok traži istinu koja neće uznemiriti njegov dobro isplanirani sustav hranjenja vlastite tjelesnosti.

Nema ničeg što Isusova blizina ne može iscijeliti.

6. Bez radosti u životu

Luka 1,14, „Imat ćeš radost i veselje, i mnoge će obradovati njegovo rođenje.“

Znaju li kršćani način koji će im donijeti radost u život? Bolno je očigledno da je život za mnoge učenike izgubio svoju pjesmu. Život živi njih; oni ga ne žive niti donose ploda. Mnogi koji su svjesni tog problema vjeruju da nešto s njima nije u redu ili s njihovom obitelji, njihovom djecom, crkvom, ili pak je društvo to koje uzrokuje duboko nezadovoljstvo. Oni žele način života koji je jednostavan, koji je dostupan slabima i obeshrabrenima i koji djeluje tako da uklanja unutarnji sukob. Jesu li ispravna doktrina, red u crkvi, emocionalna iskustva, intelektualna ostvarenja, metode, trikovi, programi, samoispitivanje, egocentričnost, srdžba, frustracija ili ogovaranje donijeli mir, radost, odmor ili savršeni život? Ne, ali Matej 5 opisuje savršeni život. On uključuje biti siromašan duhom, tugovati, biti krotak, gladovati i žeđati za pravednošću, biti milosrdan, čistog srca, biti mirotvorac, imati radost u progonstvima, imati duh sklad-

nosti, iskazivati istinu ustima i stavovima, ne biti prkosan i prezriv, ne imati ništa protiv nikoga, okrenuti drugi obraz, ljubiti neprijatelje i moliti za one koji te progone. Isus je živio savršenim životom; nitko nikada u povijesti nije od života imao više od Njega. On nije tajnu savršenog života zadržao za sebe, već nam jasno kaže što je to. Ono što je izostavio iz tog opisa jednako je važno. Primijetite da ništa nije rečeno o tome da budemo žrtve, o pogreškama drugih, o opravdavanju, o tome da je važno biti doktrinarno ispravan, da je važno imati diplome, memorizirati ulomke iz Pisma, braniti svoju vjeru od kultova, biti međuovisan, realizirati sam sebe, nikada ne pogriješiti, nijekati ili održavati novi i bolni uvid u samog sebe!

Jesu li tvoji prioriteti proizveli savršeni život kako ga Isus opisuje? Ako je tvoj odgovor „Da“, može li tvoj supružnik, obitelj, susjed to potvrditi? Povijest je da naše razumijevanje, metode, doktrinarne izjave i crkve nisu proizvele život. Povijest je puna velikih priznanja vjere koja nikada nisu uključivala spomen Propovijedi na gori i isto nikada nisu rodila onim što su naviještala. Mentalnom prihvaćanju doktrine dopušteno je da nadomjesti prihvaćanje i izražavanje Kristovog života iznutra. Teološki divovi, kad su bili pritisnuti najmanjim neugodnostima, dokazali su da su duhovni patuljci. Jedna žena koja se dičila svojom duhovnošću sjedila je u mom uredu jedan sat osuđujući svog muža. On je mirno sjedio dok je ona isticala svaku stvar koju je on morao promijeniti kako bi je učinio sretnom ženom. Na kraju sam udario po stolu i rekao, „Sad je dosta!“ Ustao sam od stola i uzeo nož koji sam dobio u Africi, izvadio ga iz korica i krenuo prema mužu. Žena se usplahirila i zapitala, „Što radite?“ Rekao sam, „Ja ću sada ubiti vašeg muža jer ste me konačno uvjerali da je on bezvrijedan! On je-

dnostavno krade vrijeme Bogu i ništa ne postiže!“ On je bio u šoku, ali ja sam mu objasnio da je njegova žena sigurna da je on beznadni slučaj koji se nikada neće promijeniti. Moj plan za njega na kraju je najbolji. Kad sam konačno dobio njezinu pozornost, konfrontirao sam je, „Vaše kršćanstvo nije ništa drugo nego religija riječi; u njemu nema života. Čak i ako je sve što ste kazali o svom mužu istina, gdje je u vama snaga da ljubite?“ Njezina lista kriterija koji su joj davali sigurnost da je ona super kršćanka sasvim ju je izdala. Može li se put u život naći na listi kriterija?

Svijet definira život i zatim nam pouzdano kaže kako ga pronaći; međutim, svijet kojeg je stvorio i drži Bog ne može podržavati ono što se protivi Njemu. Svijet zagovara grijeh i egocentričnost kao sredstvo zadovoljstva, ali ta sredstva nikada ne daju ono što obećavaju. Grijeh proizvodi više grijeha, nikada radost. Oni koji ga prakticiraju završavaju s unutarnjim sukobima, bolestima, krivicom, brigom, neznanjem, mentalnim poremećajima, strahom i stresom. Kada vrijeđamo druge pokušavajući zadovoljiti sebe, zapravo vrijeđamo sebe. Kada slijedimo svijet hranimo naše ja s kojim ne možemo živjeti, a kada nas depresija preplavi, svijet tada nudi alkohol, droge i seks koji će umrtviti bol zbog učinjene štete. Kada bi grijeh i egocentričnost bili legitimni pružatelji ispunjenog života, tada bi sav stvoreni svijet to podržavao i čovjek bi se izgrađivao slijedeći grijeh. Međutim, iskustvo nas uči da su grijeh i kazna jedno te isto. Iz tog razloga ja nikada ne osuđujem nevjernika ili palog vjernika, jer njegovo je ponašanje dovoljna kazna! Isus je pogledao ženu uhvaćenu u preljubu i rekao joj, „Niti ja te ne osuđujem!“ Nije bilo smisla; njeno ponašanje već ju je osudilo. Grijeh i kazna idu ruku pod ruku (vidi 2. Petrova 2,1 i 9; Juda 12 i 15). Svijet se uzalud trudi pronaći život u

grijehu, ali život koji je Bog stvorio nije stvoren za grijeh. Kao što tama nije postala svjetlom, tako ni grijeh ne može proizvesti život. Oni su u suprotnosti. Grijeh je tuđinac; on umanjuje čovjekovu vrijednost, iscrpljuje, izgladnjuje i truje. Čovjek kojeg je Bog stvorio po prirodi će negativno reagirati na grijeh. Ako je Biblija, kao što ateisti tvrde, tek hrpa principa koja je izvana nametnuta nevoljnom čovjeku, tada je Bibliju moguće izbjeći. Ali ako je ono što čitamo upisano u svaku poru čitavog stvorenja, kamo onda možemo otići kako bismo bili daleko od toga? Krist je istina upisana u čitavo stvaranje stvorenja i zato sve stvaranje razglašava Njega. Ako pokušavaš pobjeći od Isusa ti ćeš uvijek iznova naletjeti na Njega. Život nevjernika najbolje je svjedočanstvo Isusovog postojanja. Razgovaraj s bilo kojim čovjekom iz bilo koje religije i otkrit ćeš da je uzrok njegovog jada i nevolje upravo to što je prekršio Kristovu zapovijed.

Prostranstva Amazone su neugodna zemlja u kojoj je mnoštvo parazita koji žive na račun drugih živih bića. Svijet nije stvoren za grijeh, ali grijeh je ušao u svijet poput parazita. Grijeh mora naći nešto dobro od čega će živjeti. Egocentričan čovjek može uspjeti samo ako je našao nesebičnu osobu koja će mu pomoći. Okrutni i bezobzirni ljudi mogu se činiti uspješnima zbog svih sućutnih, skrbnih ljudi koji ih okružuju. Nitkovi uspijevaju samo zato što su okruženi iskrenim ljudima koje mogu varati. Svjetovni čovjek uspijeva samo zato jer je duhovan čovjek voljan umanjivati se. Naša tijela nisu sazdana da dobro funkcioniraju pod kontrolom grijeha, Sotone ili svijeta, jer su to sve paraziti koji žele uspjeti na naš račun. Ljudsko tijelo je mjesto gdje bi trebao prebivati Krist, i zato kada on uđe u njega to je tako skladno da se čovjek osjeća kao da se vratio

kući. Razlog zbog kojeg se osjećamo čudno kada griješimo nije taj što naše tijelo konačno čini ono što želi, već zato što činimo ono što naše stvoreno biće ne želi činiti. Stanje našeg tijela (koje je pod kontrolom nečeg drugog što nije Krist) je neprirodno. Sve što nije kršćansko neprirodno je, jer kršćanstvo je izraz prirodnog i normalnog.

Zamisli da jednog dana poštom dobiješ vladinu deklaraciju o istraživanjima poslovnih ljudi, društvenih djelatnika, psihologa i političara o tome kako bismo trebali živjeti. Njihova ih je stručnost trebala podučiti što funkcionira, a što ne. I dok čitamo tu deklaraciju ostajemo bez daha jer vidimo da su oni opisali Isusa. Ako im kažemo da je Isus tako živio i činio sve te stvari, oni će reći, „Mi ne znamo ništa o tome; sve što znamo je da takav način života funkcionira.“ Isus je izraz stvarnog života. Sve što svijet predstavlja je imitacija svega što svijet dokazuje da je pogrešno. Nažalost, ja sam sreo Kristove učenike kojima je svijet toliko isprao mozgove da su vjerovali da su grijeh i egocentričnost putovi prema sreći i ispunjenju. Svaki dan je borba jer oni zapravo vjeruju da reći ‘ne’ grijehu znači reći ne miru!

Što je primjerena formula po kojoj se može naći ispunjen život? Plan kojeg često daju vjernici čini se jednako razočaravajući kao i onaj kojeg će dati netko iz svijeta. Tajna ispunjenog života nije u riječima niti u djelima. Život se nalazi u osobi, u odnosu.

U dubokoj Amazonskoj džungli nema staza niti putova ili karti koje bi pokazale put; čovjek mora imati vodiča. Vodič je put; put je osoba. Učenici ne griješe zato što su zaboravili učenje, propustili sastanak ili se nisu dovoljno trudili. Oni su iz vida izgubili Osobu. Kad je Krist u našem fokusu tada je naše iskustvo Njegov život koji je naš.

Propovijed na gori više nije učenje, već opis samog izvora našeg života. Učenje ima ograničenja izvan kojih postoje područja na koja se ono ne može primijeniti. Oni koji u učenju prepoznaju Kristovu osobu ne poznaju granice. On je živio na zemlji, On je oprostio sedamdeset puta sedam, On je naš život i znate što? Ne postoje prihvatljive granice našeg praštanja.

Moj je otac često naglašavao jednostavnost u slijedećoj metodi: Budi jednostavan, glupane! On bi rekao, „Mike, tehnički je moguće pomusti miša, ali siguran sam da to uopće nije vrijedno truda.“ Prednost onih koji kršćanstvo drže kompleksnim je u tome što se oni nikada ne moraju s njime suočiti i živjeti ga jer je previše kompleksno.

Prijatelj mi je jednom rekao da on može podučavati bilo koju doktrinu i poslije toga činiti sve što želi. Međutim, kad je došao u dodir sa Životom, on se više nije mogao kretati ni u čemu što nije bilo prikladno njegovom novom životu. Život je jednostavan i prirodan. Sjećam se kako sam gledao našeg direktora u Australiji kako je činio nešto prilično domišljato s obzirom na odgoj svoje djece. Pitao sam ga u kojoj je knjizi pronašao takav pristup. Njegov je komentar bio, „Nisam o tome čitao; samo sam se molio!“ Ono što sam ja godinama proučavao trudeći se razumjeti, on je spoznao sasvim prirodno kroz odnos s Osobom Isusa Krista. Imati odnos s Osobom mnogo više obogaćuje nego najsjajnija biblioteka koja postoji. To je također i mnogo jednostavnije!

Ljudi ovoga svijeta putuju kroz život pokušavajući napuniti svoje torbe pravim odgovorima, pravim vještinama i razumijevanjem da se mogu suočiti sa svakom situacijom. Oni se pokušavaju osnažiti torbom punom trikova. Njihova

je želja da budu spremni za svaku moguću situaciju koja bi se mogla dogoditi. Ipak su njihovi životi u stalnom kaosu.

Svjetovno učenje pokušava učenike pripremiti znanjem što i kako raditi u svakoj mogućoj životnoj situaciji. Na kraju krajeva, mi možemo biti suočeni s pripadnikom kulta koji ne vjeruje u povijesnog Isusa, s nekim tko se protivi doktrini, sa ženama vođama ili beskrajnim drugim scenarijima. Ono što sam ja otkrio pokušavajući napuniti moju torbu je da se činilo da nikada nemam prave stvari i prave odgovore za situacije koje su mi se nametale. Kada bi na moja vrata pokucao Mormon, ja bih cijeli mjesec proučavao dar jezika. Kada bi došao vjernik koji je želio savjet o tome kako spoznati Božju volju, ja sam bio opremljen razgovarati o Drugom Kristovom dolasku. Ako sam bio na sastanku vodstva u crkvi ja sam istraživao Pavlova misijska putovanja. Tada sam otkrio tajnu: Bog je želio da moja torba bude prazna i da s njime hodam u vjeri, ponizno se pouzdajući u Njega. U kontekstu mog odnosa s Njim, ja bih u trenutku dobio ono što sam trebao. Marko 13,11, „Kad vas povedu da vas predadu, ne brinite se unaprijed što ćete govoriti, nego što vam se u onaj čas dadne, to govorite: jer niste vi koji govorite, nego Duh Sveti.“ Odnos je postao fokus, a ne popunjavanje torbe.

On je „JA JESAM“! Odnosno, On je Bog sadašnjice! Mi u svaku situaciju ulazimo s praznom torbom, a Bog sadašnjice daje, u zajedništvu s Njim, sve što je potrebno za taj konkretan trenutak, kada je „sve“ što imamo odnos s Njim. Mi zahtijevamo sve moguće osim jedne stvari koja je potrebna i nama dana badava: sadašnje, neprekinuto zajedništvo s Bogom! Ako želite biti uspješni onda hodajte praznih torbi i budite posuda za Boga. To je duh prave poniznosti. Ja ću uvijek iznova ponavljati da ponizni vjernik ne kaže, „Ja sam

ništa“, već umjesto toga on kaže, „Ja nemam ništa“. Krist je bio božanska poniznost; On se lišio sebe (Filipljanima 2,7) i bio je ispunjen svom mudrošću i slavom. Ako smo mi prazni, tada smo ispunjeni nečim boljim nego što su metode i znanje. Efežanima 3,19 kaže, „... i upoznati ljubav Kristovu koja nadilazi spoznaju, da budete ispunjeni do sve punine koja dolazi od Boga“. Nebesko učenje promovira učiti hodati s praznim torbama. „On se lišio sebe.“ Kako ja volim ovaj izraz, jer ov-dje vidimo kako Izumitelj otkriva kako izum funkcionira. Izum – čovjek – najbolje funkcionira kada ide na prazno! Nevjerojatno! „Gdje je mudrac? Gdje je književnik? Gdje li je istraživač ovoga svijeta? Zar nije Bog učinio ludom mudrost svijeta?“ (1. Korinćanima 1,20).

Sve što učeniku daje radost dolazi od odnosa, a odnos s Kristom je najprirodniji način života. Mi smo za to stvoreni. Isus je živio životom koji je bio namijenjen za čovjeka. Vidjeti Njega znači gledati kako mi uistinu možemo živjeti. Njegova volja i naše volje ne bore se jedne protiv druge. U Njegovoj volji nalazi se i naša savršena volja. Njegova volja nije u neslaganju s našom; one se slažu jedna s drugom kao ruka i rukavica. Kada je On u središtu života sve je dobro; kada nije, ništa ne sluti na dobro. Kristova osoba je apsolut, a život nam to dokazuje u neposrednom viđenju ishoda. Stanite na vrh Empire State Building i živite; skočite dolje i otkrit ćete da apsolutni zakon gravitacije prevladava i vodi u smrt. Promatrajte ishod života koji ima odnos s Isusom koji je živ i zatim gledajte posljedice života onih koji nemaju odnos s Njim. Do današnjeg dana ja nisam vidio nikakve posljedice zanemarivanja, nebrige i neposlušna učenju budizma, konfučijanizma, hinduizma, Jehovinih svjedoka, mormona, new agea, materijalizma i mnoštva lažnih religija koje je stvorio čovjek. Što nam to zapažanje

govori? Ako nema posljedica neposluhu svemu onome što čovjek naziva istinom, onda to uopće nije istina. Neka život dokaže što je apsolutno. Mora li Biblija dokazivati da je Isus pravi put? Ne! Istina se sama dokazuje.

Posjetio sam djecu osuđenika u mračnoj sobi s mirisi-
ma alkohola i drugih droga. Je li meni potreban ulomak iz
Biblije koji će mi reći da nedjela, laganje, alkohol i droge
ne izgrađuju čovjeka? Savjetovao sam izbezumljenu ženu
u tridesetima koja nije mogla ostati trudna. Treba li ona
ulomak iz Pisma koji osuđuje abortus? Život ju je naučio
vrijednost života. Upoznao sam pristašu naturalizma koji je
djelovao iz pozadine; njegov sin pušio je marihuanu, nje-
gova žena bila je bez zuba i čitava obitelj bila je u kaosu.
Treba li meni dokaz iz pisane riječi da štovanje prirode ne
djeluje? Posjetio sam umirućeg pacijenta koji je bolovao
od AIDS-a i studenta koji je unio u sebe toliko kiseline da
je jedna strana njegovog tijela bila paralizirana. Treba li
meni istraživački rad ili fotografije da dokažem da je bilo
što izvan Isusa Krista pakao na zemlji? Znanje o tome što
je pogrešno ne oslobađa zarobljenog čovjeka. Novi život i
odnos s Gospodinom prirodno nam daje sve za čime čezne-
mo.

I još jedna posljednja stvar: Odnos nije nešto što ti
stvaraš! Nemoj prestati čitati sada vjerujući da možeš stvori-
ti odnos. Bog inicira taj odnos i On ga održava. Galaćanima
4,9 kaže: „A sada, kad ste odabrali Boga – još bolje: kada je
On vas odabrao...”

Nemojte vjerovati da ako niste osjetili ili čuli nešto što
drugi imaju, da vi nemate odnos. Vi ste pozvani u nešto više
od vjere! Vjerujte da je On vaš život zato jer On tako kaže.
Dvije tisuće godina crkva je gomilala različite naglaske

pred Isusove noge i pozivala je vjernike da idu naprijed, polagala je sve na ciljeve i zagrijavala ih. Ali zašto bilo što stavljati pred Isusove noge kada ti možeš biti pred Njegovim nogama? Odnos svakog vjernika s Isusom je jedinstveno iskustvo. Nemojte preispitivati tuđa iskustva; tražite samo Isusa.

Moja volja i Njegova volja nisu u nesuglasju.

